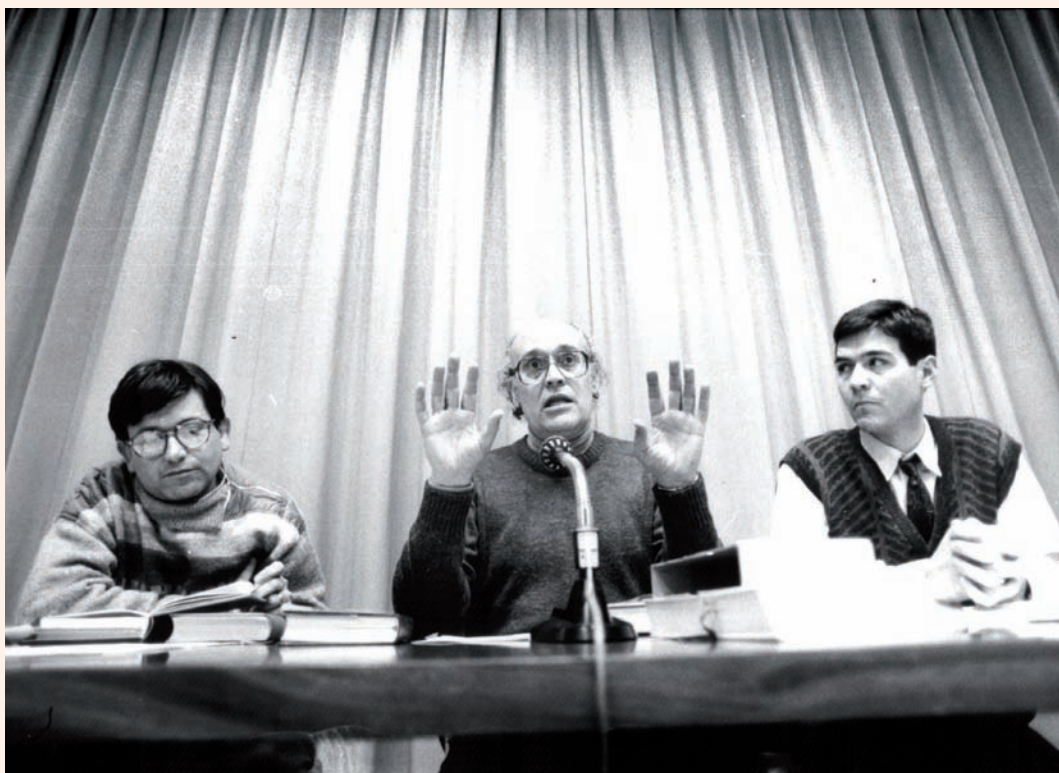

El savi que només volia ser capellà

ANTONI PUIGVERD

AJUNTAMENT DE GIRONA, CRDI [JOAN CASTRO]

En Modest Prats tenia rialla de tro, intel·ligència italiana, pensament francès i gust planià en el menjar. Era subtil quan havia d'explicar les veritats òbvies i difícils, com la de la llengua. Era delicat com un nen parlant de Déu. Era un savi glossant el «Sum vermis» de Verdaguer, el «Cant espiritual» de March o els diàlegs dels germans Karamàzov. Podia parlar de la prosa de Bernat Metge amb la mateixa passió que dels dríblings de Cruyff. Fa més trenta anys, quan encara tothom aplaudia Sartre, ell ja explicava que era partidari de Camus. Mai no es va avergonyir de ser capellà, però havia llegit molt sobre ateisme. Lacan era per a ell tan important com Péguy.

>> Narcís Comadira, Modest Prats i Antoni Puigverd, en un acte a la Casa de Cultura de Girona.

Era rialler amb els amics, els saludats i els desconeguts. Atent amb els savis, però encara més amb els avis o els nens de la seva parròquia. A part de la mare, l'Enriqueta, a qui va estimar com només estimen els nens, va admirar sense recança Josep Pla, Joan Fuster

No volia ser res més del que, aparentment, era: un capellà. Però era molt més del que semblava: un savi que va tenir mandra d'exercir de savi

i el Dr. Estela. Per a tots els escriptors gironins, amb qui es relacionava generosament, tenia la paraula justa, no pas banal, pertinent. Si s'esqueia, però, inflava els narius tot disparant amb els ulls fletxes de metall. Ho feia poc sovint: parlant en feia prou per imposar-se. No va tenir mai poder, en Modest, però feia por als gallinacis que generalment s'hi atrinxeren, sigui a la universitat, a la política o a la vida civil. No volia ser res més del que, aparentment, era: un capellà. Però era molt més del que semblava: un savi que va tenir mandra d'exercir de savi. Podia haver estat una mena de profeta de la llengua, però, si certament això, de mandra, no li'n feia, no li semblava prudent (de fet, li semblava vanitós) fer veure que n'era.

Universitari d'alt nivell, no va voler fer oposicions i no va passar mai d'interí. Publicar no li treia la son. S'estimava més un bon dinar amb els amics i les lectures fondes que, entre savis, papal·lojar. Va ser un intel·lectual de veritat, malgrat que es va esforçar tota la vida per no ser-ne. Va ser un filòleg important, malgrat la distància amb què observava la tasca acadèmica. Va ser un prosista excepcional que no volia escriure. Va ser un conversador torrencial, rialler, fertillíssim.

Era diàfan, directe, accessible, de rialla homèrica i paraula sonora i precisa, però aquesta claror n'eclipsava una altra que no vaig aconseguir mai penetrar. Quan potser m'hauria atrevit a intentar-ho, Modest Prats va perdre la memòria. Això de perdre la memòria anys abans d'anar-se'n s'està convertint en un camí de savis.

Antoni Puigverd
és escriptor.